

Sygnatura akt III C 1304/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suhecka

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.

przeciwko B. J.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. na rzecz pozwanej B. J. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

SSR Joanna Suhecka

Sygn. akt III C 1304/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 stycznia 2016 r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. J. kwoty 2 375,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2010 r., a także kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Spółdzielnia wskazała, że pozwanej B. J. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w S., mieszczące się w jej zasobach mieszkaniowych. Przedmiotem roszczenia jest zadłużenie z tytułu kosztów centralnego ogrzewania za okres grzewczy 2009/2010 wynoszące 2 375,46 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 maja 2014 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego nakazu wniosła pozwana B. J. zaskarżając go w całości. Pozwana zakwestionowała żądanie pozwu co do zasady i co do wysokości, podnosząc jednocześnie zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Podniosła, że przedłożone przez powódkę rozliczenie kosztów ogrzewania jest nieadekwatne i nie odzwierciedla faktycznej wartości kosztów ogrzania mieszkania pozwanej, a zatem w jej ocenie powódka Spółdzielnia nie zdołała wykazać podstawy faktycznej powództwa tj. twierdzenia, iż w okresie rozliczeniowym rzeczywisty koszt zużycia ciepła przypadający na pozwaną wynosił kwotę 3 634,74 zł.

Na podstawie postanowienia Sądu powódka złożyła pismo przygotowawcze stanowiące odpowiedź na sprzeciw, w którym podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko wskazując, iż z załączonych do pozwu dowodów wynika zarówno podstawa jak i zasadność wysokości roszczenia, podtrzymując jednocześnie, wobec kwestionowania przez pozwaną rozliczenia kosztów, wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, powódka podniosła, iż dochodzone pozwem zobowiązanie stało się wymagalne z

dniem 28 lutego 2011 r., albowiem od tej daty pozwana winna regulować należność z tytułu rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania.

Na rozprawie w dniu 2 października 2015 r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, iż nie kwestionuje tego, że rozliczenie za sezon grzewczy 2009-2010 r. zostało dokonane przez powódkę w sposób wskazany w załączonych do pozwu dokumentach oraz że rozliczenie to zostało pozwanej doręczone. Zakwestionował natomiast prawidłowość dokonania tego rozliczenia, w szczególności wysokość wskazanych w nim kosztów stałych i zmiennych przypadających na lokal pozwanej, oświadczając, że strona powodowa nie wykazała wysokości naliczonych kwot, kwestionując również wysokość kosztów ogrzewania przypadających na całą nieruchomość.

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2016 r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, że kwestionuje wartości ujęte w rozliczeniu, które w ocenie strony pozwanej nie zostały udokumentowane przez powódkę. Podniósł także, że nie wskazano podstawy rozliczenia ceny jednostki przyjętej za podstawę ustalenia kosztów zużycia, kwestionując jednocześnie ilość jednostek wskazanych w rozliczeniu przypadających na lokal pozwanej. Pełnomocnik pozwanej wskazał także na istniejące rozbieżności co do metrażu lokalu zajmowanego przez pozwaną, który według projektu budowlanego ma powierzchnię 47 m², natomiast na szkicu dokonanym przez Spółdzielnię ma powierzchnię 47,7 m².

Pozwana sprzeciwiła się także dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości z uwagi na to, że dowód ten nie umożliwi rozstrzygnięcia istotnych dla sprawy okoliczności.

Zarządzeniem z dnia 2 października 2015r. wydanym na rozprawie pełnomocnik powoda został zobowiązany do sprecyzowania wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii biegłego poprzez określenie tezy dowodowej i zakresu specjalności biegłego w terminie 3 tygodni pod rygorem pominięcia dowodu. W odpowiedzi na zobowiązanie pismem z dnia 12 października 2015r. pełnomocnik powoda wskazał, że wnosi o powołanie biegłego na okoliczność ustalenia – na podstawie dokumentacji księgowej powódki oraz dowodów znajdujących się w aktach sprawy – wysokość i rozliczenia opłat związanych z ogrzewaniem lokalu należącego do pozwanej w okresie objętym pozwem. Precyzując niniejszy wniosek na rozprawie w dniu 8 stycznia 2016r. pełnomocnik powoda wskazał, że wnosi o powołanie biegłego jak w piśmie z dnia 12 października 2015r. z wykreśleniem sformułowania „na podstawie dokumentacji księgowej powódki” i wnosi o to, aby biegły z zakresu księgowości w oparciu o materiał zawarty w aktach sprawy ustalił koszty związane z ogrzewaniem lokalu pozwanej w okresie objętym pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. J. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w S., należące do zasobów Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S..

bezsporne

Według rozliczenia wykonanego przez (...) sp. z o.o. na podstawie umowy zawartej ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w S. całkowite koszty ogrzewania lokalu przy ul. (...) w S. w sezonie grzewczym obejmującym okres od 1 października 2009 r. do 30 września 2010 r. wyniosły 3 634,74 zł. Opłata zaliczkowa wyniosła 1 259,28 zł, a do zapłaty pozostała pozwanej kwota 2 375,46 zł. Według tego rozliczenia koszty stałe wyliczone według powierzchni lokalu wyniosły 383,43 zł, a koszty wyliczone według podzielników – 3 251,31 zł. W rozliczeniu przyjęto 23 085,06 jednostek zużycia. W rozliczeniu brak jest wyodrębnionej pozycji „koszty ryczałtowe”.

dowód:

- statut Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. k. 10-25
- uchwały zarządu powódki k. 26-31
- regulamin szczegółowych zasad rozliczania kosztów gospodarki k. 32-41

- rozliczenie kosztów ogrzewania k. 42
- decyzja o pozwoleniu na użytkowanie k.56-57
- plan i opis lokalu pozwanej k. 59-62
- przesłuchanie M. N. w charakterze strony powodowej k. 130-132
- przesłuchanie pozwanej k. 132-133

Pismem z dnia 21 stycznia 2011 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. przesłała B. J. rozliczenie kosztów ogrzewania za okres od 1 października 2009 r. do 30 września 2010 r. Pismem z dnia 20 lutego 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2 375,46 zł, stanowiącą należność z tytułu rozliczenia kosztów energii cieplnej za sezon grzewczy 2009/2010 r., której płatność miała nastąpić do dnia 28 lutego 2011 r.

dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 20 lutego 2014 r. k. 43
- pismo pozwanej dnia 21 stycznia 2011 r. wraz z wykazem korespondencji k. 86-88

Koszty ogrzewania lokalu B. J. w sezonie grzewczym 2012/2013 wyniosły łącznie 5 337,51 zł, z czego do zapłaty, po odjęciu uiszczonych zaliczek, zostało pozwanej 4 078,23 zł. Koszty ogrzania nieruchomości zostały podzielone na koszty ryczałtowe i koszty lokali odczytanych.

dowód:

- rozliczenie k. 63-64

Postanowieniem z dnia 31 października 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeżne i Zachód w S. VI Wydział Karny uchylił pkt I postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – P. z dnia 22 marca 2013 r. dotyczący rozliczania kosztów ogrzewania i w tym zakresie przekazał sprawę do prowadzenia Prokuraturze Rejonowej S. – P. w S..

dowód:

- postanowienie z dnia 31 października 2013 r. k. 67-70

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 4 ust. 1 i 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1222 ze zm.).

Art. 4. 1. Członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu.

1¹. Osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach (...).

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie należności stanowiącej różnicę między kosztami centralnego ogrzewania przypadającymi na lokal pozwanej a wysokością uiszczoną na ten cel zaliczki w sezonie grzewczym 2009/2010.

Nie budzi żadnych zastrzeżeń, że pozwana B. J., której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w zasobach powodowej Spółdzielni jest zobowiązana do ponoszenia kosztów związanych z eksploatacją tego lokalu.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy powódka jest uprawniona do żądania od pozwanej B. J. kwoty 2 375,46 zł tytułem dopłaty za koszty centralnego ogrzewania lokalu w sezonie grzewczym 2009/2010 oraz odsetek od tej należności. W oparciu o zaoferowany przez strony materiał dowodowy, zgłoszone wnioski oraz przy uwzględnieniu podniesionych przez strony twierdzeń i zarzutów Sąd doszedł do przekonania, że powódka nie wykazała zasadności swojego żądania.

Według obowiązującej w procesie cywilnym zasady rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), na powodzie spoczywa obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi dochodzone roszczenie – co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanego obejmuje fakty tamujące lub niweczące roszczenie powoda. Należy przy tym mieć na względzie oczywistą prawidłowość, iż obowiązek dowodzenia po stronie pozwanego aktualizuje się dopiero w przypadku skutecznego wywiedzenia jego odpowiedzialności przez powoda. Dlatego też powinnością sądu jest w pierwszej kolejności ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone żądanie, a w razie pozytywnego przyjęcia w tym zakresie, rozstrzygnięcie o zarzutach strony przeciwnej. Jeśli zaś takiego ustalenia dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa niezależnie od skuteczności podjętej przez pozwanego linii obrony.

Sąd dokonuje ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zgodnie z regułami określonymi w rozdziale „Przedmiot i ocena dowodów” art. 227-234 k.p.c. Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.). Twierdzenie strony nie stanowi natomiast dowodu i przy braku dodatkowych warunków przewidzianych we wskazanych przepisach, nie może stanowić podstawy ustaleń.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasadą jest zatem, że Sąd dokonuje ustaleń na podstawie materiału zaoferowanego przez strony. Regulacja zawarta w zdaniu drugim tego przepisu wprawdzie umożliwia dopuszczenie przez sąd dowodu niezgłoszonego przez stronę, jednakże ma ona charakter wyjątkowy i nie może być stosowna z oderwaniem od zasady kontrydiktoryjności i równości stron w procesie. Regułą bowiem jest, że inicjatywa dowodowa należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyręczenia ich w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. Zasada prowadzenia postępowania dowodowego w ramach wniosków stron winna w szczególności znaleźć zastosowanie w przypadku, gdy obie strony są reprezentowane przez zawodowych pełnomocników.

Omówiony wyżej obowiązek dowodowy oznacza dla powoda konieczność przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi on swoje roszczenie. Podjęcie inicjatywy dowodowej jest tym bardziej niezbędne, jeśli pozwany zaprzecza twierdzeniom pozwu. Zakres i skuteczność podjętej inicjatywy dowodowej przez powoda przesądza o wyniku procesu.

Przenosząc powyższe reguły na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie nie zostało wykazane. Powódka bowiem nie naprowadziła dowodów pozwalających na ustalenie, że koszty centralnego

ogrzewania lokalu pozwanej w sezonie grzewczym 2009/2010 wyniosły kwotę wskazaną w rozliczeniu, a także nie zaoferowała dowodów umożliwiających weryfikację wysokości tych kosztów. Na potwierdzenie istnienia żądania przedłożyła jedynie rozliczenie wykonane na jej zlecenie przez firmę (...) sp. z o.o., statut pozwanej wraz z Regulaminem szczegółowych zasad rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalania wysokości opłat za używanie lokali oraz uchwałami zarządu w przedmiocie ustalania zaliczek, opłat i kosztów, korespondencję kierowaną do pozwanej oraz zgłosiła - nieprzydatny z uwagi na zakres sporu - wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości.

Niezbędny zakres inicjatywy dowodowej powódki wyznaczało stanowisko pozwanej, które było powódce znane jeszcze przed wytoczeniem powództwa. Świadczy o tym chociażby postępowanie, które toczyło się przed Prokuratorem Prokuratury Rejonowej Szczecin – P.. Pozwana zakwestionowała prawidłowość działania podzielników, na podstawie których dokonano rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania przypadających na jej lokal, a w konsekwencji zarzuciła, że koszty ustalone w rozliczeniu dokonanym przez firmę (...) sp. z o.o. nie odpowiadają rzeczywistym kosztom zużytej energii cieplnej w jej lokalu.

Biorąc powyższe pod uwagę powódka, stosownie do treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. winna była naprowadzić dowody na okoliczność, że koszty centralnego ogrzewania w przypadku lokalu pozwanej zostały rozliczone prawidłowo, a w szczególności, że dane przyjęte za podstawę rozliczenia, w tym dane z podzielników, mogą stanowić podstawę wyliczeń. Powódka obowiązana była wykazać, jaka ilość ciepła została pobrana w lokalu pozwanej i jakie w konsekwencji zostały wygenerowane koszty. Tego rodzaju okoliczności mogły zostać zweryfikowane wyłącznie na podstawie szczególnego rodzaju dowodu, jakim jest dowód z opinii biegłego. Zgodnie bowiem z art. 278 § 1 k.p.c. dowód z opinii biegłego przeprowadza się wówczas, gdy ustalenie danej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych. Natomiast weryfikacja działania podzielników, jak również ustalenia w zakresie ilości pobranego ciepła niewątpliwie wymagały skorzystania z wiadomości specjalnych. Strona powodowa nie zaoferowała jednakże takiego dowodu. W tym miejscu trzeba zaznaczyć, iż winien być to dowód z opinii biegłego z zakresu ciepłownictwa lub dziedziny pokrewnej. Oczywiście niewystarczający był w tym zakresie dowód z opinii biegłego księgowego, gdyż zakres sporu nie dotyczył tylko matematycznego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania w lokalu pozwanej, lecz także danych stanowiących podstawy wyliczenia tych kosztów, w tym wskazań z podzielników, metodologii rozliczenia, przyjętych współczynników korekcyjnych, a kontrola tych danych przekraczała zakres wiadomości specjalnych z dziedziny księgowości. Powołanie biegłego z zakresu księgowości było niecelowe skoro biegły ten wydając opinię opierałby się on wyłącznie na niezwyfikowanych i objętych sporem danych co do kosztów zużycia ciepła i metodologii rozliczenia tych kosztów. Dlatego Sąd pominął ten wniosek powódki nie znajdując tym samym podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu zwykłym. Sąd pominął również, wnioski dowodowe powódki zawarte w jej piśmie z dnia 7 stycznia 2016 r. jako spóźnione, a nadto dlatego, że – z uwagi na zgłoszone tezy dowodowe – dowody te nie dotyczyły okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, albowiem nie dawały możliwości ustalenia, czy rozliczenia kosztów ogrzewania, na których opierała powódka swoje żądanie, została sporządzona w sposób odpowiadający kosztom ogrzania mieszkania pozwanej. Dla przykładu fakt, że zostało wydane postanowienie o umorzeniu postępowania karnego świadczy tylko o tym, że nie zostały stwierdzone okoliczności, które uprawniałyby do przyjęcia, iż doszło do popełnienia czynu o znamionach czynu zabronionego, a w żadnym razie nie przesądza o tym, że rozliczenie, na którym powódka opiera swoje żądanie, jest prawidłowe i może stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sporze objętym niniejszą sprawą.

W odniesieniu do stanowiska powódki, iż dowodem na prawidłowość działania podzielników jest pismo firmy (...) sp. z o.o. stwierdzić należy, że moc dowodowa tego pisma nie wykracza poza treść art. 245 k.p.c. Jest to dowód wyłącznie na to, że osoba, która pismo to podpisała, złożyła oświadczenie o zawartej w nim treści. Nie dowodzi natomiast tego, że oświadczenie to jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, w tym przypadku tego, że podzielniki, jakie zamontowane zostały w lokalu pozwanej, działały prawidłowo i zawarte na nich odczyty mogą stanowić podstawę wyliczenia ilości pobranego w lokalu ciepła. Skoro powódka w niniejszym chciała się posłużyć rozliczeniem wykonanym przez (...) sp. z o.o., to winna była wykazać, że dokument ten jest prawidłowy nie tylko pod względem formalnym lecz także merytorycznym. Tego rodzaju dowody nie zostały zaoferowane w procesie przez powódkę, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c.

Strona powodowa reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika była wzywana do sprecyzowania zgłoszonego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu 2 października 2015r., na zobowiązanie to udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 12 października 2015r. sprecyzowanym na ostatniej rozprawie. Z oświadczeń tych wynika jednoznacznie, że wolą strony powodowej było powołanie biegłego z zakresu księgowości, a co więcej, aby biegły ten wydał opinię na podstawie materiału zebranego w aktach sprawy. Tak określony przez powódkę wniosek dowodowy był oczywiście nieprzydatny do rozstrzygnięcia o okolicznościach w niniejszej sprawie spornych. Po pierwsze w aktach sprawy brak było takich dokumentów, na podstawie których biegły mógłby zweryfikować, czy dane przyjęte do matematycznego rozliczenia kosztów ogrzewania lokalu pozwanej są prawidłowe. W aktach sprawy znajdowały się bowiem uchwały zarządu, regulaminy, a brak było choćby faktur potwierdzających koszty zakupu ciepła. Strona pozwana natomiast w sposób wyraźny zakwestionowała wartości przyjęte do rozliczenia, w tym koszty ogrzania nieruchomości. Po drugie, zarzuty podnoszone przez pozwaną znacznie wykraczały poza okoliczności, które mógłby zweryfikować biegły księgowy, albowiem dotyczyły również prawidłowego działania systemu podzielników i zasad rozliczeń kosztów, na podstawie których przyjęto, że ogrzanie lokalu pozwanej w sezonie 2009/2010 to kwota 3 634,74 zł. W zeznaniach pozwanej zostały natomiast ujawnione okoliczności, które mogą poddawać w wątpliwość prawidłowość przyjęcia współczynników korekcyjnych dla mieszkania pozwanej, takie jak brak grzejnika w łazience, diametralne podwyższenie wysokości kosztów po zamontowaniu podzielników innego rodzaju, brak działających grzejników na piętrze, w którym znajduje się mieszkanie pozwanej, specyficzne ukształtowanie bryły budynku. Zachodziła też wątpliwość, czy przedmiotowe rozliczenie zostało wykonane rzetelnie, bowiem brak było w nim pozycji „koszty ryczałtowe”. M. N. zeznając w charakterze strony powodowej podał, że kwota kosztów przypadających na poszczególne lokale, w których doszło do odczytu danych z podzielników stanowi różnicę między łączną kwotą ogrzania nieruchomości a łączną kwotą kosztów ryczałtowych, tj. kosztów dla lokali rozliczonych metodą ryczałtową, w których nie dokonano odczytów podzielników. Zeznał, że ujęta w zestawieniu kwota 98 823,19 zł ogrzania nieruchomości została ustalona poprzez odjęcie od wszystkich kosztów ogrzewania nieruchomości kosztów ogrzewania lokali rozliczonych metodą ryczałtową. Oznacza to, że w zestawieniu tym nie została w ogóle ujęta kwota tzw. kosztów ryczałtowych, pozycja wyjściowa „koszty ogrzewania” nie zawiera w sobie kosztów ryczałtowych. Jednakże w zestawieniu za sezon grzewczy 2012/2013 przy podziale kosztów nieruchomości wyszczególniono pozycję „koszty ryczałtowe”, co oznacza, że pozycja wyjściowa „koszty ogrzewania” zawiera w sobie koszty ryczałtowe. M. N. nie potrafił wyjaśnić tej sprzeczności. Tym bardziej zatem zachodziła potrzeba, w świetle zarzutów pozwanej dotyczących wysokości kosztów ogrzewania, zweryfikowania czy pozycja wyjściowa „koszty ogrzewania” wyszczególniona w zestawieniu została ustalona prawidłowo. Strona powodowa nie zaoferowała jednak materiału umożliwiającego taką weryfikację.

Na zakończenie niniejszych rozważań Sąd podkreśla, iż w niniejszej sprawie zaniechanie prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu było uzasadnione w świetle stanowiska strony powodowej, która w sposób kategoryczny określiła zakres i rodzaj zgłaszanych dowodów mając pełną świadomość co do zakresu i treści zarzutów zgłaszanych przez stronę pozwaną, a tym samym co do zakresu okoliczności spornych. Mając na uwadze, że powódka była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, Sąd nie znalazł podstaw ku temu, aby wbrew woli powódki prowadzić postępowanie dowodowe w zakresie szerszym niż przez nią wskazany. Stąd dowód z opinii biegłego z zakresu ciepłownictwa, którego przeprowadzenie w niniejszej sprawie byłoby celowe, nie został dopuszczony, gdyż takie działanie rażąco naruszyłoby zasadę dyspozytywności i równości stron.

Za niezasadny należało uznać natomiast podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 1 kodeksu cywilnego po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Termin przedawnienia dla roszczenia powódki, zgodnie z art. 118 k.c. wynosi 3 lata, jako dla roszczenia o świadczenie okresowe. Roszczenie powódki stało się wymagalne z dniem 1 marca 2011 r., po upływie terminu wyznaczonego pozwanej przez powódkę w piśmie zawierającym rozliczenie za sezon grzewczy 2009/2010 r. z dnia 21 stycznia 2011 r.(k.86). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 26 lutego 2014 r., a zatem w momencie jego wniesienia nie upłynął jeszcze trzyletni termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń tego rodzaju.

Z powyższy przyczyn roszczenie jako niewykazane Sąd oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając w całości powódkę kosztami postępowania poniesionymi przez pozwaną B. J.. Do kosztów tych należało wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej ustalonej zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 490) w wysokości 600 zł i 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 617 zł.

SSR Joanna Suhecka